

Urban Dome

Urban Dome

Raven DC

Schrijver: Raven DC
Coverontwerp: Echo
ISBN: 9789465384320
© Raven DC

Voorwoord – De Urban Dome (Boek 1)

Soms vinden verhalen je zonder dat je ze zoekt. Dit boek is geboren uit een fluistering een droom van een jongen in een afgesloten wereld, een wereld waarin voelen verboden is, maar waar liefde toch een weg vindt. De Urban Dome is anders dan mijn andere boeken. Geen elfen of magische spreuken, geen sprookjes of romantische legendes. Wel adrenaline. Wel vriendschap die dieper snijdt dan een zwaard.

Tijdens het schrijven heb ik gelachen, gevloekt, gezwegen, en soms gehuild. Ik heb deze wereld gevoeld in elke vezel van mijn lijf. En ik hoop nee, ik weet, dat jij het ook zal voelen. De eenzaamheid. De moed. De vonk tussen twee mensen die niets meer mogen zijn dan soldaten, maar alles willen zijn voor elkaar.

Laat je meevoeren. Voel de spanning. Voel de stilte. Voel de liefde die ondanks alles, ondanks iedereen, toch groeit. Want diep vanbinnen...we zijn.

Welkom in de Dome.
Raven

1. Vuur in Stilte

De vloer voelde koud tegen zijn knieën.

Niet het soort kou dat snijdt, maar het soort dat onder je huid kruipt en daar blijft zitten. Als herinnering. Als waarschuwing. Viper ademde langzaam door zijn neus in, hield de lucht even vast, en liet ze dan geruisloos ontsnappen. Zijn handen rustten ontspannen op zijn bovenbenen, vingers licht gespreid, de vingertoppen bijna trillend van ingehouden energie. Hij had deze houding geoefend. Duizenden keren. In de vroege ochtend, voor de training begon. In het donker van de slaapzaal, als de rest al sliep. In het stof van de oefenvelden, als niemand keek. Hij zat kaarsrecht.

Rond hem stonden de twaalf evaluatoren in een halve cirkel. Elk van hen gehuld in zwart, hun mantels afgebiesd met zilver of goud, afhankelijk van rang. Alleen de hoogste in rang droeg rood, een warme, dreigende streep langs zijn halslijn. Die man was nu enkele passen naar voren gestapt. Zijn ogen schoten vluchtig langs de lege plaats in de cirkel. Geen van hen zei iets over het feit dat een stoel ontbrak. Ze hoorden het allemaal te weten. Maar Viper voelde hoe het prikte, daar diep in zijn borst. De ceremonieruimte was gebouwd als een halve koepel, zonder ramen. Alleen boven hen bevond zich een ring van glas, waarin het grauwe licht van Zone 0 gebroken binnenviel. Geen zon. Nooit zon hierbinnen. Slechts het kil-witte daglicht dat door de beveiligingslagen filterde. Een kunstmatige hemel. Hij had geen idee hoelang hij al geknield zat. De stilte werkte als een mantel: eerst ongemakkelijk, dan zwaar, uiteindelijk gewoon... aanwezig. Een stem doorbrak het. Niet luid, maar scherp als glas.

"Viper ." Hij keek op. Niet helemaal, alleen zijn blik bewoog, zoals hem was aangeleerd. De leider keek hem recht aan. Zijn gezicht was smal, hoekig, met ogen die alles leken te zien zonder zelf ook maar iets te laten blijken. "Je hebt alle fasen doorstaan." Een korte stilte.

"Je hebt gevochten, verloren, gestaan, gezwegen. Wat jij niet zei, sprak luider dan wat anderen riepen." Viper knikte niet. Antwoordde niet. Hij wist dat dit moment niet voor zijn stem was bedoeld. Alleen zijn aanwezigheid telde nu. Zijn adem bleef laag in zijn buik. Zijn hart sloeg langzaam, maar krachtig.

De leider zette één stap dichterbij. Uit een fluwelen etui haalde hij een metalen schoudering, zwart staal, bewerkt met een motief van

ineengevlochten lijnen. Het leek op een slangenhuid, maar niemand zou dat hardop zeggen. Symbolen waren gevaarlijk in de Dome. Met beide handen plaatste de man het stuk rond Vipers rechterbovenarm. Het klemde strak. Het hoorde zo. "Vanaf vandaag," sprak hij plechtig, "ben jij een aspirant-leider."

Vipers spieren spanden onbewust bij die woorden. Niet uit trots. Niet uit angst. Eerder... iets daartussenin. Een stille rilling langs zijn ruggengraat. Hij voelde hoe iets in hem werd afgesloten. En iets anders, dat hij nog niet kende, werd opengezet. Een zacht geluid brak door de stilte: applaus. Eén paar handen. Langzaam, ritmisch. Onmiskenbaar. Drayke. Viper hoorde het zonder om te kijken. Hij kende het geluid. De klank van spottende perfectie. Drayke klapte niet uit respect. Hij klapte omdat hij erbij hoorde. Omdat hij altijd zijn schaduw zou zijn, te dichtbij om te negeren, te giftig om aan te raken. De evaluatoren volgden het ritueel. Eén voor één brachten ze hun vuist naar hun borst en bogen het hoofd. Alleen de rode leider bleef recht. Hij sprak geen slotformule. Hij keek Viper aan en zei enkel: "De leiding is niet jouw recht. Ze is jouw last." En met die woorden draaide hij zich om. Het moment was voorbij. Maar Viper bleef nog even zitten, de ijzeren ring brandend om zijn arm, terwijl de rest van de zaal zich vulde met gefluister en voetstappen. De evaluatoren verlieten hun posities. De ruimte liep leeg. Alleen één paar voetstappen bleef staan. Achter hem. Zwijgend. "Je hebt je moment gehad," klonk het uiteindelijk. Draykes stem. Niet luid. Maar geladen met alles wat nooit werd uitgesproken tussen hen. Viper zei niets. "Pas op dat het geen val wordt," fluisterde Drayke. "Hoe hoger je klimt, hoe dieper je valt." Hij hoorde de draaibeweging van zijn laarzen. De voetstappen verwijderden zich. Pas toen hij zeker wist dat hij alleen was, liet Viper zich langzaam op zijn hielen zakken. Zijn spieren protesteerden niet, hij had ze harder getraind dan wie ook. Hij bracht zijn hand naar zijn schouder. Voelde de koude rand van het metaal. Aspirant Leider. Een naam die zou kleven. Een naam die zou doden. Een naam die... hem zou verbergen. Hij wist het al langer: Rowen was van nu af aan slechts een gerucht. Een herinnering in zijn eigen borstkas. De jongen die hij ooit was, lag stil en bedolven ergens onder de maskers. Hij stond recht, ademde diep in, en stapte naar de sluizen die hem zouden brengen naar het hoogste niveau van de Urban Dome. Zijn ogen waren leeg. Maar diep daarbinnen brandde nog iets. Geen trots. Geen vreugde. Alleen vuur

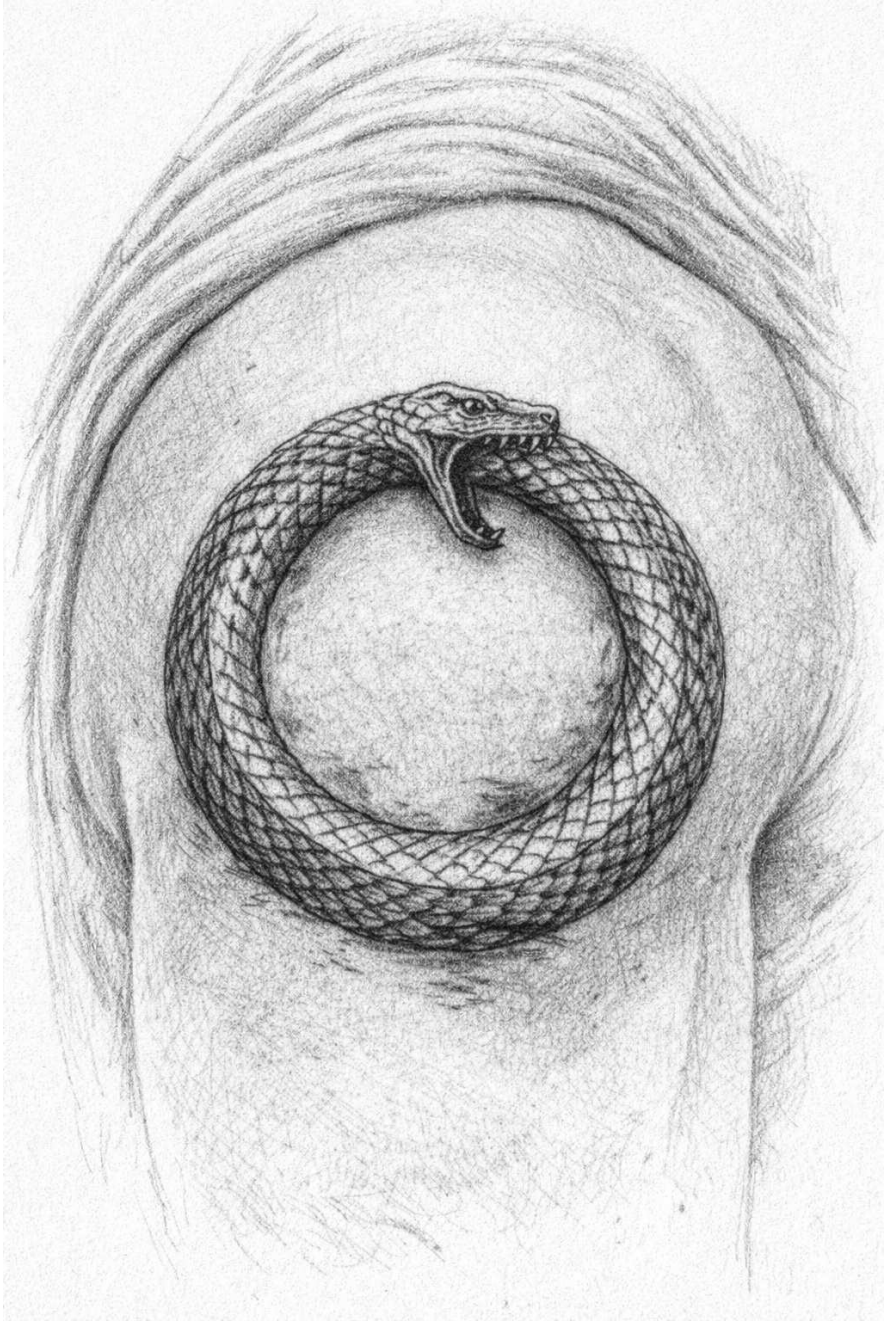
De kamer rook naar olie, warme huid en gesmolten plastic. De vloer was ruw beton, donkergrijs en bezaaid met vegen, schoenen, glas. Boven hen hingen tl-buizen in een slinger van rood-blauw licht, net scheef genoeg om het gevoel te geven dat de ruimte bewoog. In een hoek stond een oude geluidsinstallatie te bonken op een mix van beats en baslijnen die eerder voelden dan hoorbaar waren. Het ritme klopte onder je huid, tegen je ribbenkast, als een extra hartslag. Hier kwam je na je overgang. Niet verplicht. Maar wel verwacht. Iedereen boven de achttien die net een nieuwe rang had gekregen, vond hier zijn weg. Viper stond even in de deuropening, zijn schouders strak, ogen alert. Rondom hem: een massa jongeren, allemaal met dezelfde strakheid in hun blik, maar tegelijk losser dan ze zich ooit durfden tonen in de bovenlagen. Uniformen waren opengeritst, mouwen opgerold, laarzen uitgeschopt. Jongens en meisjes, sommigen half op elkaar, anderen in groepjes tegen de muur geleund. Lachend, stotend, drinkend. En centraal... de inktstoel. Een ouderwetse tattoolounge, overgenomen uit een vroegere subsectie. Nu: rituele plek voor je eerste merkteken. Naast de stoel zat een brede figuur met kale schedel en handschoenen die glommen van ontsmettingsgel. Hij bewoog traag, beheerst als een priester. Op een scherm boven hem: tientallen symbolen. Sommigen abstract, anderen afgeleid van dieren, elementen, wapens. De keuze was vrij. Maar je kreeg maar één kans.

"Nee. Fok. Niet daar. Dáár zei ik." De stem van Drayke schalde door de betonnen ruimte als een omgekeerde sirene, luid, bijtend, constant net iets te veel. Hij zat onderuitgezakt op de inktstoel, zijn shirt al lang uit, en een halflege fles vloeibare moed bengelde in zijn linkerhand. "Fokking naald voelt alsof je me opvreet, man!" Hij lachte erom, schor, maar zijn been tikte op en neer. Een zenuwtrek. Of erger. De tattooemeester, zwijgzaam als altijd, werkte gewoon verder. Trage, vaste bewegingen, alsof Drayke's theater gewoon een ander achtergrondgeluid was. De inkt liep in stroken over zijn flank. Een soort fabeldier, een mix tussen adelaar en draak, breed uitgespreid over zijn ribbenkast. "Serieus, ouwe, doe eens normaal! Ik zeg toch: NIET op m'n bot!" Weer een vloek. Een ruk met zijn schouder. De naald schoot mis, een druppel bloed welde op. "Stil zitten," bromde de meester, voor het eerst hoorbaar geïrriteerd. "Jij stil zitten," kaatste Drayke terug, maar het was al zwakker. Hij keek snel opzij, naar de groep die zich rond hem had verzameld. Sommigen lachten.

Sommigen keken weg. Iemand fluisterde iets over dat het al bijna een uur duurde. Iemand anders rolde met zijn ogen. Drayke dronk. Hard. En hield zijn gezicht strak. Alsof hij niet hoorde. Alsof hij niet voelde. Maar zijn vingers waren wit van het knijpen rond de flessenhals. Een halfuur later, toen de lijnen eindelijk klaar waren, stond hij met een flitsende grijns recht, een beetje wankel, en trok zijn shirt half terug aan om zijn verse tattoo aan de rest te laten zien. "Voilà!" riep hij breed, alsof hij net een draak had verslagen. "Dit is hoe leiders eruitzien." Achter hem keek de tattooemeester nauwelijks op van zijn werktafel. De stoel werd schoongeveegd. Een verse naald werd klaargelegd. En precies dan stapte Viper binnen. Strak. Stil. "Viper!" De naam werd gescandeerd, en drie jongeren maakten ruimte. Drayke, uiteraard, voorop. Zijn haar was lossier dan gewoonlijk, zijn jas halfopen, ogen fel van drank of ego, moeilijk te zeggen. Hij sloeg zijn arm om Vipers schouder alsof ze beste vrienden waren. "Je bent laat. Je laat je eigen ereteken bijna voorbijgaan." Viper keek hem zwijgend aan, maar liet zich meevoeren naar het midden van de ruimte. "Ik heb al gekozen," zei hij zacht. "Tuurlijk heb je dat," grijnsde Drayke. "Altijd voorbereid, altijd perfect." Viper liet zich zakken op de stoel. De man met de handschoenen bekeek hem even, knikte kort, en ging dan aan het werk. De naald snerpte, de huid spande, en met elke lijn voelde Viper de pijn in zijn arm kruipen als een vloeibare herinnering. Hij koos voor een slang die zich in zijn eigen staart beet, geen cliché, geen agressie, maar een eindeloze cirkel. Hij voelde het publiek zwijgen toen ze het zagen. Iets in hun blik veranderde. Respect. Of vrees. "Een echte Viper," klonk het ergens achteraan. "Of Rowen, voor de intimi," mompelde Drayke. Het was fluisterzacht. Maar Viper hoorde het. En hij wist: dat zou blijven hangen. Later die nacht liep de ruimte over van hitte en spanning. Iemand danste half op een tafel, een ander hing om een meisje heen alsof ze lucht nodig had om niet te vallen. Drayke stond in het midden, een glas in de hand, shirt half uit, terwijl hij met een jongen uit de 18-groep een drinkspel deed dat eindigde in een duw. De duw werd een uitdaging. De uitdaging werd een stoot. En toen ging het mis. Een klap. Stoelen omver. Glas brekend. Iemand gilte, niet van pijn, maar van opwindning. "Stop, gasten, hij bloedt!" Te laat. Een gil buiten de kamer. Voetstappen. Iemand die wegrende. En dan: KLIK. Alles doofde. Licht. Muziek. Stemmen. Alsof een zenuw werd doorgeknijpt. Viper stond al recht. De geur van zweet en adrenaline hing als mist rond hem. In het donker lichtte enkel het scherm nog na:

Verboden Zone – Onderzoek Lopend. "We zijn verraden," siste iemand. Een stilte viel. Toen: "Wie?" "Wie heeft..." "Shht!" De klap van de deur kwam als een knal.

Met een korte flits werd het rode waarschuwingslicht vervangen door wit. Klinisch, koud, genadeloos. Zes ordehandhavers stormden binnen. Geen geschreeuw, geen uitleg. Enkel bevelen. Beweging. Controle. "Deze sector wordt afgesloten." "Verplaats u naar uw toegewezen slaapzone." "Geen tegenwerk" Een jongen protesteerde. Iemand anders begon iets te zeggen over onrecht, over ritueel, over vrijheid. Hij kreeg een por tussen de schouderbladen. Stilte. Volgzaamheid. Rijen vormden zich vanzelf. Niet uit respect, maar uit gewoonte. Overleven was: buigen voor het juiste bevel, recht blijven bij het verkeerde. Drayke strompelde voorbij, zijn shirt half open, zijn huid rood en glanzend van de verse inkt. "Godver, dat brandt nog altijd," snauwde hij, meer tegen zichzelf dan tegen iemand anders. "Ik zweer het, dat ding heeft m'n ribben geraakt." Hij grimaste, trok een rare grijns en mompelde iets wat verloren ging in het gedrang. Viper volgde stil. Zijn pas was gelijkmatig, zijn blik recht vooruit. Maar toen hij in het voorbijgaan langs de verlaten stoel liep, bracht hij onbewust zijn vingers naar zijn schouder. Licht, bijna teder, streelden ze de verse lijnen. De slang was nog warm. Maar voelde... vertrouwd. Als een fluistering op zijn huid. Als een belofte.

2. Onder dezelfde hemel

De hemel had die avond iets onnatuurlijks. Geen sterren. Geen maan. Alleen een vale, loodzware wolk die over de sectoren kroop als een deken die niet wilde troosten. Raven zat op het dak van blok C. Zijn knieën opgetrokken, armen eromheen geslagen, kin rustend op zijn ellebogen. De betonnen dakrand onder hem voelde ruw aan, korrelig van opgedroogd stof en oude regen. Hij was al een uur niet bewogen. Onder hem: Sector 8, zijn thuis. Rechthoekige woonblokken in een raster dat nooit af leek. Elke vierkante meter gepland, gecontroleerd, bekabeld. Zelfs het gras tussen de looppaden was synthetisch, ontworpen om nooit te groeien en nooit te sterven. Maar boven hem: lucht. Echte lucht. Grijs en zwaar, maar vrij. En daarom kwam hij altijd hier. Zijn rug trok even samen toen hij de trapluikdeur hoorde piepen. Zachte voetstappen naderden, traag maar vast. Hij keek niet op. Hij wist al wie het was. "Je zit weer op je plekje," zei zijn moeder. Haar stem had een zachte breuk in het midden, alsof ze had geoefend op sterkte maar ergens onderweg de kracht verloor. Ze ging naast hem zitten, haar knieën voorzichtig neergezet, alsof zelfs het dak een vorm van respect verdiende. In haar hand hield ze een enveloppe. Doffe kleur, ruw papier, het zegel van de Centrale Raad in zwart geprint op de voorkant. Ze legde het tussen hen in. Hij zei niets. Ze keek opzij. "Je wist dat dit ging komen." Raven knikte. Langzaam. Zijn vingers trokken lijntjes in het stof op het beton. "Ik ben vandaag achttien," zei hij zacht. Het was geen vraag. Geen constatering. Meer een echo. "Ze sturen iedereen," antwoordde ze. "Jongens. Meisjes. Ieder kind dat achttien wordt. Je moet de training doen. Het is de wet." Hij knikte opnieuw, maar het voelde als iets dat van buitenaf werd opgeduwd. Iets mechanisch. "Het verandert mensen, Rae," zei ze, zachter nu. "Je komt terug... anders." "Ik wil veranderen." Zijn stem was nauwelijks hoorbaar. Ze keek hem scherp aan. "Niet iedereen overleeft wie hij wordt." Hij zweeg. Er viel een druppel regen op zijn hand. Daarna nog één. Geen stortbui, maar een waarschuwing. Ze schoof de enveloppe naar hem toe. "Je vertrekt morgenvroeg." Hij strekte zijn vingers, pakte het papier op alsof het kon bijten, en draaide het om. Zijn naam stond erop, maar niet zoals hij het schreef. Niet zoals hij het voelde. Hij sloot zijn hand eromheen.

"Ik ben niet wie zij denken dat ik ben," fluisterde hij. Zijn moeder knikte. "Dat weet ik." Even bleef ze nog naast hem zitten, haar hoofd tegen zijn schouder geleund. Ze rook naar jasmijnthee en ijzeren vermoeidheid. "Als ze proberen je te breken..." Ze zocht zijn blik. "Laat ze dan alleen dat deel breken dat je niet nodig hebt." Hij glimlachte schuin. "Hou ik dan nog iets over?" "Jij bent meer dan je denkt." Ze stond op. Liet haar hand zachtjes over zijn haren glijden. "Ik zie je morgenvroeg. En ik ben trots. Wat er ook gebeurt." En toen was ze weg. De deur kraakte opnieuw, viel dicht. Alleen hij en de regen bleven achter. Raven ademde langzaam in. De enveloppe klemde onder zijn hand. Zijn hart voelde te groot. Of zijn borst te klein. Hij keek naar de lucht. Naar dat ene stukje waar de wolken scheurden en het duister net iets lichter werd. En hij fluisterde: "Ik wil mezelf worden." Niet luid. Niet voor iemand anders. Maar de wind droeg het verder. En de regen viel als antwoord.

3. Overgang

Ze vertrokken nog voor het licht kwam. Er was geen afscheid op het plein. Geen handdrukken, geen namen. De verzameling achttienjarigen uit Sector 8 stond rijen dik aan de rand van de loopbrug, elk met dezelfde grijze kledij en een stoffen rugzak die voelde alsof hij al door tientallen handen was aangeraakt. Raven stond op plaats dertien. Hij wist dat niet omdat het werd geroepen, maar omdat hij het telde. Altijd tellen. Alles tellen. De lucht rook naar nat metaal en ozon. Het geluid van het transportsysteem, dat doffe, glijdende suizen van een capsule die zich losmaakt uit de zijlijn van de sector naderde van links. Geen wielen. Geen chauffeur. Alleen een deur die openging als een kakenpaar. "Instappen." De stem kwam uit de muur. De jongeren bewogen bijna synchroon. Raven stapte naar voren, zijn hart klopte in zijn keel. Binnenin was het koud. Geen stoelen. Enkel zitbanken aan de zijkant. Metaal. Iedereen zat. Niemand zei iets. Hij keek naar de gezichten. Sommigen staarden strak vooruit. Eentje huilde, zonder geluid. Een meisje aan de overkant trok haar mouw over een litteken op haar pols. Raven keek snel weg. De deur sloot. Donker. Dan: licht boven hen. Blauw, zacht trillend. De capsule gleed weg van alles wat hij ooit kende. Het duurde... minuten? Een uur? Tijd was hier van niemand. Hij voelde de beweging van de capsule als een trilling in zijn botten, geen schokken, alleen constante, mechanische richting. Er was geen buitenzicht. Alleen de ademhaling van anderen. Zenuwen. Zweet. Verwachting. Hij legde zijn hand op zijn borst. Zijn vingers tikten een onhoorbaar ritme. Twee keer kort. Twee keer lang. Twee keer kort. Hij wist niet wat het betekende. Maar het voelde als hemzelf. Toen de deur weer openging, was er geen stem meer. Alleen licht. Wit. Overweldigend. En een vloer die té schoon leek om op te lopen. Ze werden naar binnen geleid. Geen tijd om rond te kijken. Raven zag vaag hoge muren, glazen gangen, mensen in witte kledij met gezichtsmaskers. Hij dacht aan ziekenhuizen, maar voelde dat dit... iets anders was. "Identificatie." Hij stapte naar voren. Een vrouw scande zijn arm. Het rode licht ging groen. Zijn rugzak werd afgepakt. Zijn kleren ook. "Uitkleden." Hij wilde protesteren. Iets zeggen. Maar de handgebaren waren scherp, getraind. Zijn huid voelde plots te zichtbaar. Elke vezel leek bekeken.

Een andere man met blauwe handschoenen begon dingen op te meten. Borstomtrek. Lengte. Spierspanning. Ogen. Oren. Stem: "Zeg uw naam." "Raven De..." Hij slikte. "Raven." Kort. Meer kreeg hij niet over zijn lippen. Ze noteerden het. Zonder oordeel. Zonder bevestiging. Ze plakten een sticker op zijn borst. Geen naam. Alleen een cijfer. D08-081-RV Daarmee was hij geen jongen meer. Geen zoon. Geen iemand. Hij was een nummer. Een schakel. Klaar voor vorming. In de volgende kamer was het stiller. Jongeren zaten op banken, allemaal in dezelfde witte standaardkledij, handen op de knieën. Wachtend. Niemand keek op toen Raven erbij ging zitten. Niemand sprak. Hij voelde hoe de kou uit de vloer in zijn ruggengraat kroop. Zijn hart bonkte nog, maar het voelde verder weg. Bovenin de kamer hingen schermen. Camera's. Lichtpunten. Een naam lichtte kort op. Viper. Meer niet. Geen gezicht. Geen uitleg. Maar Raven keek. En voelde... iets. Een tinteling. Alsof een storm op afstand aan hem werd voorgesteld. Hij wist niet waarom. Maar hij wist: die naam zou hij niet vergeten. Het was niet de bedoeling dat ze met elkaar spraken. Niet in de overgangszone. De hal was smal, metalen muren die geluid terugkaatsten als een fluittoon. De vloer: een rubberachtige stof die je stappen dempte, maar het schuiven van je hielen vergrootte. Raven liep als derde in een rij van zeven. De witte standaardkledij hing losjes om zijn lichaam, alsof het voor iemand anders was gemaakt. Hij was iets langer dan de gemiddelde jongen. Niet fors. Niet breed. Maar slanker, gedefinieerd. Alsof zijn lijf zichzelf stiller hield dan de rest. Zijn blik gleed over de anderen zonder te staren. Hij voelde aan wie niet bekeken wilde worden. Toen, bij een splitsing, gebeurde het. Een meisje in zijn rij keerde zich plots om, té bruusk, haar schouder botste tegen de jongen achter haar, die zich uit reflex omdraaide en tegen Raven botste. Twee knieën schuurden tegen elkaar. Iemand verloor zijn evenwicht. Raven ving hem op. "Shit, gast," gromde de jongen. Niet kwaad, eerder opgefokt. Zweet op zijn voorhoofd, onrustige ogen. Hij heette... iets met een J. Jax? Jeren? Het meisje draaide zich weer om, rood in haar gezicht. "Sorry, ik dacht.. ik dacht dat het de andere gang was." "Je dacht verkeerd," zei de jongen. "Nu staan we op camera." "Alsof ze alles zien." Ze wreef haar haar uit haar gezicht. Een opvallend bleek meisje met felle ogen en een lichte frons, alsof ze de wereld wantrouwde uit gewoonte. Raven keek tussen hen in. Zijn hand gleed terug naar zijn zij.

"Niemand is gewond," zei hij zacht. De jongen keek hem aan. "Jij bent zeker van de vredige soort." Raven knikte traag, bijna achteloos. "Vredig tot je me duwt." De jongen grijnsde scheef. "Touché." Het meisje keek van de één naar de ander, toen naar Raven. "Wat is jouw naam?" Hij aarzelde. De regels waren duidelijk: geen namen tot na de indeling. Maar haar blik was niet vijandig. Eerder nieuwsgierig. "Raven." "Geen nummer?" vroeg ze. Ze glimlachte. "Ik ben Nel. Hij is Jeren. Denk ik." "Confirmed," mompelde de jongen. Ze gingen weer in formatie staan. Maar iets was veranderd. De stilte was minder koud geworden. Raven voelde het. Wat hij niet voelde, was dat, enkele meters hoger, in een observatiegalerij met spiegelglas, één figuur was blijven staan toen de rest al weg was. Een zwart uniform. Rechte houding. Schoudering nog steeds klemmend om zijn schouder. Hij had zich eerst niet bewogen. Maar toen Raven zijn hand uitstak om Jeren op te vangen, leunde hij een fractie dicht naar het glas. Zijn ogen knepen zich samen. Geen woorden. Geen opgetekende fout. Maar toen hij zich omdraaide en de gang verdween, bleef het beeld hangen in zijn hoofd. Hij is anders.

4. Onder huid en naam

Ze werden toegewezen aan Groep 3-B. Zonder uitleg. Zonder verwelkoming. Alleen een scherm in de centrale hal dat hun nummers toonde, in witte letters op een zwarte achtergrond. D08-081-RV D08-063-NL, D08-077-JR En nog vier andere. Zes jongeren per groep. Twaalf groepen per vleugel. Vijf vleugels in totaal. Raven had niet verwacht dat die ene korte botsing iets zou betekenen.

Maar toen ze naast elkaar stonden bij de selectiezone, had Nel hem een halve glimlach gestuurd. En Jeren, nerveus, handen in zijn nek, was beginnen mompelen over hoe raar het systeem was. Iets in de manier waarop hij dat zei, alsof hij verwachtte dat niemand zou luisteren, raakte Raven. Dus hij had geluisterd. En Nel had gelachen. Zo begon het. De trainingsruimte was kaal, rechthoekig, met een vloer die mee gaf onder hun voeten. Geen ramen. Enkel een rij schermen langs de wand, waarop basisinstructies verschenen. Twee uur later zat iedereen te hijgen op de mat. Zweet gleed in streepjes langs hun nek, ribben, slapen. Raven had niet gesproken tijdens de drills. Hij was stil, maar niet afstandelijk. Zijn bewegingen waren net iets vloeiender dan gemiddeld. Zijn evenwicht, opvallend. Hij corrigeerde anderen niet. Hij voerde gewoon uit. En keek. Altijd keek hij. Nel had zich naast hem op de grond laten vallen. "Als ik morgen nog kan stappen, is dat een medisch wonder." "Of je bent gewoon trager in afbreken dan je denkt," antwoordde hij, zijn stem droog. Ze gierde het uit. Jeren, zittend aan de overkant, trok een gezicht. "Hij praat. Dames en heren, het mirakel is geschied." Raven haalde zijn schouders op, maar zijn ogen twinkelden. Nel grijnsde. "Ik weet niet wat jouw verhaal is, maar ik hoop dat ik je vaker aan mijn zijde heb." "Dat weet je al," zei Raven, terwijl hij zijn hand uitstak. Ze sloeg erin. Toen Jeren zich erbij voegde, met een overdreven plechtige buiging, was het officieel:

Groep 3-B had zijn kern gevonden.

Twee verdiepingen hoger, achter een dubbelwandig kijkpaneel, stond Viper. Zijn armen gekruist over zijn borst, één voet iets naar achter. Zijn blik rustte op de groep beneden, zijn groep. Er was weinig beweging in zijn gezicht. Maar zijn ogen volgden. "En?" Drayke kwam naast hem staan. Half slordig zoals altijd, zijn handschoenen nog in zijn achterzak gepropt.

“Ze zijn beter dan vorig jaar,” zei Viper kort. Drayke haalde zijn schouders op. “Of gewoon minder rampzalig.” Zijn blik gleed naar beneden, naar een meisje die haar haar vastbond met een elastiekje dat niet toeliet, het knapte. “Die daar... die breekt binnen de week.” Viper zweeg. Zijn blik verschoof. Hij keek naar Raven. Die zat half op zijn zij, zijn armen losjes rond zijn knieën, in gesprek met de anderen. “En hij?” vroeg Drayke, die het doorhad. Altijd doorhad wanneer Viper nét iets te lang bleef hangen. Viper antwoordde niet meteen. Zijn ogen knepen zich een fractie samen. “Die is anders,” zei hij toen. Zacht. Eenvoudig. “Bedoel je ‘anders’ als in: boeiend? Of ‘anders’ als in: risico?” Er zat iets in Draykes toon. Spottend. Of scherp. Of jaloers. Moeilijk te zeggen. Viper draaide zich weg van het glas. “Dat weet ik nog niet.” Drayke lachte. “Typisch. Jij en je raadsels. Als hij straks in jouw kaarten past, zal ik het wel horen.” “Je hoort het nu al.” Hij keek Drayke aan. “Hou hem in de gaten.” Drayke’s grijns bevroor net iets te lang. “Altijd,” zei hij. Het duurde even voor de deur opende. De jongeren zaten nog half buiten adem tegen de wand, de vloer onder hun trainingspakken vochtig van zweet. De warmte in de ruimte kwam niet van de temperatuur. Het was de intensiteit de opdracht om tot je limiet te gaan, zonder context, zonder uitleg. De deur gleed geruisloos open. Maar de stilte die volgde, was oorverdovend. Twee figuren stapten binnen. Zwart. Symmetrisch. Zonder aarzeling. De eerste was breed gebouwd, donker haar kort geschoren, met een houding die sprak van jaren bevel en beheersing. De tweede, net iets slanker, speelser in zijn passen, droeg een grijns die half oprecht, half uitdagend was. Ze straalden autoriteit uit. Maar... totaal verschillend. “Staan,” zei de eerste. Iedereen sprong recht. De jongeman liet zijn blik traag over de rij glijden. Tot zijn ogen bleven hangen. Raven stond als derde van links. Zijn haren hingen nog half vochtig voor zijn voorhoofd. Hij was kalm, schouders recht, handen langs zijn zij. Maar zijn ogen, diep, helder, onderzoekend, weken geen seconde af van de man voor hem. En toen gebeurde het. Heel even, nauwelijks een seconde, Viper verloor zijn ademhaling. Het was niet door wat Raven zei. Niet door wat hij deed. Het was... wat hij uitstraalde. Geen bravoure. Geen angst. Maar een soort intens zachte aanwezigheid. Zoals het moment net vóór een storm, waarin alles stilvalt. Of het eerste licht van een ster die niemand eerder zag.

Viper herstelde zich snel. Hij knikte kort. "Jullie vormen Groep 3-B. Jullie zullen onder ons toezicht trainen. Ik ben instructeur Viper. Dit is instructeur Drayke." Drayke snoof. "Zorg dat je onze namen onthoudt. Als je dat al niet aankunt, wordt dit een hele korte loopbaan." Zijn blik gleed naar Nel, toen Jeren. En toen... nog net iets langer naar Raven. "Die daar is al niet slecht in kijken," zei hij scherp. "Misschien leert hij nog luisteren." Raven zei niets. Maar de spier onder zijn kaak trok even aan. Viper merkte het op. Alles in hem merkte het op. Hij stapte naar voren. "Vandaag was de eerste fysieke test. Jullie worden niet beoordeeld op prestatie, maar op patroon. Samenwerking. Herstel." Zijn ogen vonden Raven weer. Maar deze keer... hield hij zijn afstand. Hij had het gevoel dat als hij nu nog één seconde langer keek, hij iets zou zien wat hij niet mocht zien. In plaats daarvan zei hij alleen: "Wij houden jullie in de gaten." En bij "jullie" keek hij naar de hele groep. Behalve Drayke. Die keek alleen naar hem.

Later die middag. De groep had zich teruggetrokken in de omkleedzone, waar de geur van metaal en rubber in de lucht hing. De meesten dachten dat hun training voor vandaag voorbij was. Tot het alarmsignaal weerklonk. Drie korte tonen. Geen paniek, een "interne evaluatie", zoals het genoemd werd. Alle groepen moesten opnieuw de ruimte in. Viper keek op van zijn scherm. "Dat stond niet op het schema," mompelde hij. Drayke leunde tegen de wand, armen losjes gekruist. "Oeps," zei hij. Viper draaide zich om. "Jij?" Drayke haalde zijn schouders op, maar er speelde iets in zijn ogen. "Ik dacht: waarom wachten? Wie echt potentieel heeft, laat het meteen zien. We kunnen het rapport morgen indienen, maar laten we eerlijk zijn, jij hebt je selectie al half in je hoofd zitten." Viper antwoordde niet. Zijn blik was strak. Zijn kaken gespannen. Beneden kwamen de jongeren weer in formatie staan. De vermoeidheid hing zichtbaar op hun schouders. "Ik wil dat ze zich splitsen," zei Drayke. "Twee tegen twee. Tactiek en snelheid. Geen brute kracht." "Wie kiest?" vroeg Viper, al wetend wat zou volgen. "Laat die jongen kiezen," zei Drayke, zijn hoofd licht schuin. "Raven. Ik ben benieuwd wie hij vertrouwt." Raven keek op toen zijn naam werd genoemd. Zijn blik gleed even naar Viper, alsof hij iets zocht, maar hij vond geen antwoord. Alleen een zwijgende muur. Dus draaide hij zich naar zijn groep en sprak zacht: "Nel en Jeren. Jullie samen. Ik ga met Dayo." De laatste was een rustige jongen uit een andere sector, fors maar controleerbaar.

Ze namen hun posities in. Het testveld bestond uit obstakels, panelen en een centraal doel. De opdracht: zonder wapens, enkel via samenwerking en afleiding, een lichtcode activeren aan de overzijde. Het was een oefening voor duo's, balans en instinct. De test begon. Nel en Jeren bewogen als water. Niet perfect, maar in een ritme dat klopte. Hun adem synchroon. Hun passen afgestemd. Raven? Die gleeed. Hij dacht vooruit. Hij voorspelde, observeerde. Dayo hoefde hem amper te volgen, Raven leidde zonder te bevelen. Zelfs toen ze zich vastliepen in een dood hoekje, vond Raven de zwakke plek in het patroon en schakelde de code in. De zaal lichtte op. Drayke sloeg zijn hand tegen de rand van de tafel. Niet luid. Maar hoorbaar genoeg. Viper keek niet naar hem. Zijn blik rustte op Raven. Die rechtstond. En... even zijn hoofd hief. Niet arrogant. Maar vastberaden. Alsof hij wist. Drayke's stem sneed de stilte kapot: "Volgende keer mag hij misschien de instructeurs vervangen." Er zat een snauw in, onder het sarcasme. Viper draaide zich nu wél om. "Of misschien... doet hij gewoon wat we hopen van elke cadet," zei hij rustig. Maar Drayke hoorde het. Hij voelde het. Die bescherming. Die toon. Hij zag hoe Viper net iets te stil werd. Net iets te vaak zijn ogen op die jongen richtte. En hij dacht: Ik weet wat dit is. De cafetaria van het trainingsblok was strak, geurloos en ongezellig. Langs de muren stonden zeskanten bakken met voedingsmodules die alles automatisch uitschoven: kommen met eiwitbrij, transparante tabletten, flessen met dikke, troebele drank. "Voldoende voor energie." Meer niet. Raven schoof aan de vierde tafel, net onder de lichtbron. Jeren plofte naast hem, zijn haar nog nat van de douche. Nel volgde, iets eleganter, ze zette haar kom neer, keek eens rond, en nam haar lepel alsof ze een ceremonie begon. Ze zei niets. Niet meteen. Pas toen Raven drie happen binnen had, trok ze haar wenkbrauw op. "Je hebt het echt niet gemerkt, hé?" Haar toon was licht. Té licht. Raven keek op, lepel nog in de lucht. "Wat?" Nel deed alsof ze verbaasd was. "Dat je bekeken werd." Jeren hikte in z'n drank. "Wát?" "Door wie?" vroeg Raven, duidelijk meer geïnteresseerd in het legen van zijn bord dan in drama. "Viper," zei Nel droog. "Tijdens die test. Hij volgde je, Raven. Geen seconde verslapte zijn blik." Raven rolde met zijn ogen, maar nét niet overtuigend. "Hij keek naar iedereen. Het is zijn job." "Hij keek naar jou," zei ze zacht. Toen, iets zachter nog: "En niet zoals een instructeur dat hoort te doen."

Raven zuchtte. Hij liet zijn lepel zakken, draaide zich half naar haar. "Nel, ik wil deze maanden gewoon doorkomen. Geen drama. Geen aandacht. Geen fouten. Gewoon... door." Ze keek hem aan. Die blik van haar was niet spottend. Niet jaloers. Eerder... bezorgd. Of nieuwsgierig. "Ik zeg het maar," zei ze uiteindelijk. "Je valt op. Of je het nu wilt of niet." Jeren knikte. "Ze heeft gelijk. Zelfs Drayke keek alsof hij zijn mes wilde scherpen op je kaaklijn." Raven lachte, eindelijk. Maar het was een korte, bijna ongemakkelijke lach. Hij stond op met zijn kom en zei: "Laat ze maar kijken. Zolang ze me met rust laten." Nel keek hem na. En fluisterde zacht, meer tegen zichzelf dan tegen Jeren: "Dat gaan ze niet lang meer doen."

De trainingszaal was leeg. De metalen tafels glansden zwak onder het bleke licht. Het uur was laat, te laat voor administratie, te vroeg om te slapen. Viper zat aan de instructeurstafel. Rechtop. Kaarsrecht zoals altijd. Een tablet voor zich. Rapporten opengeklapt. Evaluatievelden nog leeg. Hij bladerde door de data. Cadet Jorik: solide kracht. Mist finesse. Cadet Nel: tactisch sterk. Reageert snel. Cadet Jeren: onstabiel ritme, maar opmerkelijk herstelvermogen. Hij bleef hangen bij de volgende naam. Cadet Raven. De lijn eronder was leeg. Viper staaarde ernaar, alsof er iets in het wit stond geschreven dat hij niet kon lezen. Er was iets aan hem. Niet alleen zijn fysieke uitvoering die was scherp, helder, instinctief. Maar iets anders. Iets wat je niet kon coderen in cijfers of woorden. Viper leunde achterover, hand langs zijn nek. Zijn adem ging traag, maar zijn hart... dat voelde hij net iets te nadrukkelijk. Hij had dit nog nooit gevoeld. Niet bij iemand. Niet zo. Het was geen verwarring. Het was... een stil magnetisme. Alsof er iets aan Raven trok, zacht, maar onafwendbaar. Alsof, telkens hij keek, zijn blik daar vanzelf terugkeerde. Niet uit controle. Niet uit plicht. Maar uit... Viper fronste. Wat is dit? Hij dacht aan de les over emotionele waakzaamheid, hoe gevoelens van sympathie of afkeer invloed konden hebben op het oordeel van een instructeur. Maar dit was geen sympathie. Geen voorkeur. Geen zwakte. Dit was... een gevoel dat geen naam had in zijn hoofd, maar al wel een vorm in zijn borst. Hij drukte de tablet uit. Geen rapport vanavond. Hij had iets anders nodig. Tijd. Het was laat. Te laat om nog te praten. Maar net vroeg genoeg voor stilte.

De slaapvertrekken lagen in halve duisternis. De lichten waren gedimd. Enkel het zwakke blauw van de wandpanelen flakkerde zachtjes, als een hartslag in rust.

Raven zat op de grond, rug tegen de muur, benen opgetrokken. Zijn trainingsbroek zat nog vol stof. Zijn haren warrig. Hij had niet door dat hij niet bewoog. Dat hij al minutenlang naar hetzelfde punt aan het staren was. Nel kwam erbij zonder iets te zeggen. Ze liet zich naast hem zakken, haar schouder nauwelijks rakend aan de zijne. Even bleef het stil. "Ik kon niet slapen," zei ze zacht. Raven knikte. Hij zei niets. Maar hij was dankbaar dat ze er was. "Je hoofd zit vol," ging ze verder. Geen vraag. Gewoon een constatering. Hij draaide zijn gezicht naar haar. "Hoe weet je dat?"

Ze haalde haar schouders op. "Omdat het mijne ook vol zit." Hij glimlachte schuin. Toen viel zijn blik terug naar voren. Nel keek naar zijn profiel, de spanning in zijn kaaklijn, de schaduw onder zijn ogen. "Raven?" Haar stem was nu zachter. Hij keek opzij. "Je weet dat je anders bent, hé?" Haar toon was niet belerend. Eerder...
bewonderend. Raven zuchtte. "Als je bedoelt 'vreemd' of 'niet passend', ja, dat weet ik." Ze schudde haar hoofd. "Nee. Niet dát. Ik bedoel... er is iets aan jou. Iets wat mensen aantrekt. Of wegduwt. Maar nooit onverschillig laat." Hij keek naar haar, dit keer langer. "Ik wil gewoon rust," zei hij. "Tien maanden. Daarna ben ik vrij. Dat is alles." Ze legde haar hand zacht op zijn arm. Niet als gebaar van romantiek, maar van aanwezigheid. "Ik hoop dat je dat krijgt," zei ze. "Maar ik denk niet dat het zo eenvoudig wordt." Raven glimlachte, klein. Niet omdat hij haar geloofde. Maar omdat hij wist dat zij het meende. Ze bleven daar zo zitten, tegen de wand. Twee figuren in de tussenruimte van stilte en verhaal. Eentje die wou overleven. En eentje die al voelde wat nog niet uitgesproken werd.

